

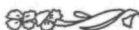
RIJA, RAJA . . .

Rija, raja, tamtaram,
pust zapeček je in hram,
zunaj je tako lepó,
solnček sveti spet gorkó!

Tramtaram, oj le v korak!
Svež in čist je zopet zrak,
zunaj okreščamo se,
malo poigramo se.

Rija, raja naokrog,
z vrta v polje, s polja v log,
pómład mlada se rodi,
holarija, holari!

Slavko Slavič.

FRANJICI V SPOMIN.

Kajne, dragi čitateljčki, da vam veselja poskakuje in utriplje srce, zdaj ko je odstopila starka zima svoj prestol ljubki vigredi? — Saj sedaj skakljate in kramljate brezskrbno po vrtovih in travnikih, trgajoč prve pomladanske cvetice. In gotovo so vam najljubše skromne in prijetno dehteče vijolice. Teh išče vaše oko in vaše srce. Saj je ponižna vijolica tudi res vsem priljubljena cvetica.

In glejte, dragi čitatelji, taka duhovna vijolica je pa tudi vsak dober otrok, ki ljubi Boga, ki lepo moli in ki je prijazen in ljubezniv z vsakomer.

Zato poslušajte, ljubi malčki! Povem vam o neki taki skromni vijolici, katero je nebeški Mladinoljub na večer zadnjega marca presadil iz zemskega vrta v božje svetišče, da bi se tam razcvitala v slavo Mariji in v čast božjo!

Ta skromna cvetka je bila Franjica Eržen, učenka I. razreda ljudske uršulinske šole. — Tudi o tej deklici lahko rečemo, da je rastla, kakor v starosti tako v modrosti in milosti pred Bogom in pred ljudmi.

Njena vnanjost in ljubeznivost sta jo prikupili vsakomur, ki je ž njo občeval.

Doma je bila angel miru in zadovoljnosti. Zato je bila ljubljencek svojih staršev. Njen oče pripoveduje o nji tako: „Ko sem prišel domov, me je vedno

prosila, naj ji povem kaj lepega o ljubem Jezusu in o Mariji. To je bilo njeno edino veselje, slišati kaj o ljubem Bogu in o nebeški Materi. Za otroške igre se ni dosti zanimala. Ako so jo vabili njeni bratci in njene sestrice na izprehod, je Franjica vsa zadovoljna in vesela ostala pri svoji ljubljeni mami. Izpolnila ji je sleherno željo.“

Najbolj srečna je bila, če je smela iti v cerkev k službi božji in poslušat besedo božjo. Zelo pa je bila vedno žalostna, če je niso poklicali zjutraj radi mraza, da bi bila šla z mamico k sveti maši. — Ljubezen do Marije, naše nebeške Matere, se je vtisnila Franjici globoko v nežno srce. Že kot triletno dete je pela ljubko pesem v čast Mariji: „Veš, o Marija itd.“

Imela je Franjica res prav lep glas. To se je pokazalo posebno v šoli, kjer je smela peti naprej. — Sicer je bila mala sedemletna Franjica v vsakem oziru odlična učenka. Radi svoje bistroumnosti in ukaželjnosti je prekosila vse druge svoje součenke. — Na sleherno vprašanje je vedela odločno in pravilno odgovoriti. Posebno se je odlikovala od drugih pri verouku. Vse podrobnosti je vedela povedati natančno, in sicer prav tako, kakor se je razlagalo.

Ni čuda, da je božje oko s posebnim dopadjenjem zrlo na to deklico. On, ki se pase najrajši med lilijami, je čuval nad njo, da bi ne zamorila slana greha tega pestrega cveta; zato je skrbel, da je ta krasna cvetka v kratkem času dozorela za nebesa. Položil jo je na bolniško postelj, kjer je tiho trpela z ljubim Jezusom vse bolečine.

Čez teden dni je Franjica ozdravela. Toda ozdravela le navidezno. Vsa vesela je prihitela zopet v šolo. Kmalu pa so se pokazali znaki, da je pri mali mučnici zapustila bolezen hude posledice.

Prihajala je le še teden dni v šolo. V tem kratkem času je tudi res prav posebno dozorela za nebesa. — S povzdignjenimi ročicami je nekoč prosila svoje drage starše, da bi ji dovolili darovati ljubko cvetico v posodici in svečo v čast Mariji, žalostni Materi božji.

Plemeniti in vzorni starši so ji to tudi prav radi dovolili. — Z velikim veseljem je to prinesla Mariji v dar.

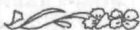
In dasi je bila vedno vsem drugim vzor pri molitvi, je te zadnje ure življenja še prav posebno lepo molila. Pri tem je zatisnila oči, da bi je nobena stvar ne motila pri občevanju z Bogom. Bila je na njenem obličju začrtana nadnaravna lepota. — Bila je res angel v človeški podobi.

V tihem tednu, 29. marca, je iznova zbolela, in sicer za smrt. — Ljubosumno je gledal Jezus malo, prijetno dehtečo vijolico.

Zadrhtelo je njegovo Srce po nji, in na večer zadnjega marca jo je res utrgal ter jo ponesel v nebeški vrt — tjekaj med božje krilatce, kjer bo slavila na veke svojega Stvarnika in svojo ljubo nebeško Mater.

„Radujte se, starši preblagi,
saj Franjica šla je v nebo.
Za Jagnjetom božjim že hodi,
z njo angelci slavo pojol
Blagrujem te, Franjica srečna,
že diči te venec krasan,
Vse nas priporoči Mariji,
prosila ne boš je zama!“

N. S.

LAJNAR.

(K sliki.)

Po vaseh in trgih hodi
s svojo godbo kot prosjak;
po postavi ne pozna se,
da kedaj bi bil vojak.

A svetinja vojna priča,
da se je s sovragi bil;
tam za svojo mlado nogo
je leseni — kol dobil.

Pod Radeckijem — „očetom“
hrabro se je bojeval;
zanj življenje svoje drago
še sedaj bi daroval.

Ali ni več tu „očeta“,
mnogih že tovaršev ni.
On le še po svetu hodi —
kot spomin viharnih dni.

Fr. Ločniškar.

